

støttelse. ikke kunne nyde Understøttelse af den fri Fattiggæsse i denne Kommune, ikke har Noget paa sig. Sagen vil komme yderligere til Forhandling, saa der kan være nogen Grund til at anføre her, at det er Ørsted og Bjerre, og jeg skulde tage meget fejl, om man ikke skulde finde andre Sogneraad, der ikke vare synderlig klogere end det. Derfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm), der bebrejder mig, at jeg havde talt om principielle Betæneligheder, skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg har henvist til Ministerens principielle Betæneligheder, og jeg tror, at man bedst fremmer en Sag, navnlig naar Formaålet er at føre den igjennem til et Resultat, ved at tage Hensyn til de Faktorer, der have Magt og Myndighed til at fremme eller hæmme den. Spørgsmaalet med Hensyn til hvad der nu foreligger maa derfor være, om der kan gives Sagen en saadan Skikkelse, at man kan overvinde Ministeriets Betæneligheder. Det er nemlig ikke min Mening at betragte Folkethinget som en Diskussionklub, og naar man ikke kan pege hen paa et muligt Resultat, taber jeg Interessen. Angaaende det foreliggende Forslag kan jeg ikke i sin Almindelighed være imod Tankgangen deri. Jeg udtalte i Fjor og har sagt det klart, at den Maade, hvorpaa jeg mener, at Spørgsmaalet om fri Fattighjælp kan ordnes uden at komme i Konflikt med Ministeriets Opfattelse og Grundloven, er ved en Udvidelse af den bestaaende Institution, de fri Fattiggæsser. Jeg sympatiserer altsaa med de Bestræbelser, der gaa i den Retning. Paa den anden Side kan jeg imidlertid ikke nægte, at dette Lovforslag ikke kan tilfredsstille mig, idet det gaar meget videre end fornødent for at løse dette Spørgsmaal, og fordi jeg ogsaa har set, hvilke Vanskeligheder det kan skabe. Fra den ene Side paastaas, at man skal lade det ligge, indtil det kan sættes i Forbindelse med Alderdomsforsørgelsesagen, fra en anden Side siges det, at det eventuelle Udvalg skal indlade sig paa den store Opgave at frembringe en hel ny Fattiglov. Jeg mener bestemt, at alle disse Spørgsmaal egentlig høre til Ministeriets Initiativ, og førend Regjeringen forelægger disse Lovforslag, bliver disse Spørgsmaal ikke løste. Det er derfor min Mening, at det vilde være langt klogere i Stedet for at sætte Sagen i Forbindelse med de andre store Spørgsmaal at reducere den saa meget som muligt og indskrænke Opgaven til at skaffe de Fattiges Kasse nogen fast og tvungen Indtægt og knytte Sagen saa nær som muligt til denne bestaaende Institution. Man

har vel forsøgt gjennem det foreliggende Forslags § 2 Post 4 at skaffe denne Indtægtsforøgelse, men jeg maa være enig med de ærede Medlemmer, der tidligere have kritiseret denne Bestemmelse, i hvad de have anført, og skal kun tilføje, at jeg for mit Bedkommende anser Gjennemførelsen deraf for fuldstændigt umulig; thi der skabes derved en saa stor Udvikling, at man, naar det undersøges statistisk — man maa nemlig erindre, at man ikke har dette Materiale — sikkert vil finde en saadan Udvikling aldeles uforvarselig. Hvad endelig Forholdet overfor Kjøbstæderne angaar, saa vil jeg sige ligesom det ærede Medlem fra Vro, at denne Ordning aldeles ikke lader sig træffe, naar Hensyn tages til den betydelige Rolle, disse Indtægter spille paa det almindelige Budget. Det ærede Medlem har ophøst om Forholdet i saa Henseende i en By paa 7 a 8,000 Indbyggere, og efter hvad jeg kjender, vil et Indbyggerantal af 3,000 Mennesker føre til en Indtægt for Byen af 2500—3000 Kr. paa denne Konto, og de Beløb kan en saadan By paa ingen Maade være tjent med at give som tvungent Bidrag til de Fattiges Kasse under alle Forhold og alle Konjunkturer og under Hensyn til Kommunens andre Forhold. Jeg tror derfor, at dette allerede af den Grund ikke kan lade sig gjøre, og jeg mener tillige, at den tilstedekomne Udvikling af disse Kasser derved vilde blive saa enorm i de forskjellige Kommuner, at man efter at have undersøgt det, vil blive nødt til at opgive denne Tanke. De øvrige i § 2 nævnte Indtægter tillægger jeg ikke nogen videre Betydning, saa at denne Kasse væsentlig maa søge sin Indtægt fra Bestemmelsen i § 2 Punkt 8. Jeg kan her ikke nægte, at jeg føler mig overbevist om, at det vil paa alle Stadier af Sagen støde paa altsor mange Vanskeligheder, at Tilstudets Størrelse skal stilles fuldstændig frit uden Spor af Grændse. Medens vi nu staa saaledes, at Amtsraadet skal give Samtykke, skal Tilstudet nu herefter kunne gives saaledes, at Kommunen kan give, hvilket Bidrag man vil til de Fattiges Kasse. Betænelighederne herved ere meget nærliggende, det kan Enhver se; det ærede Medlem fra Mors (Ravn) sagde jo selv, at et Sted var man kommen saa vidt, at der saa at sige slet ikke var noget offentligt Fattigvæsen mere. Det er ganske vist en stor Behagelighed at naae dertil, men det ærede Medlem vil kunne sige sig selv, at han her vil støde paa meget væsentlige Betæneligheder, Grundlovsbetæneligheder hos den høitærede Minister, som overhovedet mente, at det var overordentlig vanskeligt at ordne dette Forhold, naar denne Ordning førte